

НАШІ ПРОВІДНИКИ

*Симон Петлюра, Євген Коновалець,
Степан Бандера*

Багато було в українського народу видатних і славних людей, котрі провадили нас до волі і кращого життя.

Найбільшу славу й значення здобув у нас двадцять років тому СИМОН ПЕТЛЮРА.

Він був головою Української Незалежної Держави, Головним Отаманом Української Армії й кермував визвольною боротьбою, яку провадив український народ проти московського наїзду.

У час великої революції 1917 і 1918-го років український народ використав був ослаблення Росії, скинув московське ярмо, взяв усю владу у свої руки та збудував свою Незалежну Державу.

Україна стала тоді Самостійною, рівною з іншими великими народами світу, які живуть своїм власним державним життям.

Та російські більшовики не могли стерпіти, що Україна відокремилась і стала самостійною. Їм треба було нашої багатой землі, нашого хліба, заліза й вугілля, наших робочих рук та доступу до Чорного Моря. Вони взагалі не хотіли погодитися з думкою, щоб український народ був незалежним і володів своєю землею. Вони хоча хотіли панувати над нами.

От тоді то московські більшовики пішли війною на нашу молоду державу. А допомагали їм у цьому найбільше жида. В наслідок цього розпочинається довга, кривава війна між Україною і більшовицькою Росією, яка продовжувалась три роки.

Симон Петлюра став тоді Головним Отаманом молоді Української Армії і Головою Української Держави. Він керував весь час завзятою боротьбою за нашу волю і незалежність. За це полюбив і прославив його увесь український народ.

Коли червона більшовицька орда перемогла наше молоде козацьке військо, тому що воно не було ще добре організованим — Петлюра мусів покинути Україну, яку так дуже любив, і виїхав за кордон. І там він не забував про свій народ; продовжував працювати для нього. Цього дуже боялись більшовики і підіслали агента жида Шварцбарта, який вбив Петлюру в столиці Франції Парижі 26 травня 1926 року. Цюгавий жидаґа — комуніст підступно вбив нашого Головного Отамана, але його дух залишився живим і ідея Самостійності України, за яку він боровся і віддавав своє життя, житиме вічно. Бо нема такої сили у світі, яка б могла повернути свободолюбивий народ в рабів і примусити його жити під чужою владою, в неволі.

Двадцять три роки гнобили нас більшовики. Повні двадцять три роки москалі й жида переслідували кожен українську самостійницьку думку. Та не вбили її. Вона жила й житиме надалі серед українського народу. Вона веде й вестиме нас до боротьби, за наше цілковите визволення, за

нашу повну самостійність і незалежність. У тій боротьбі ім'я Петлюри було і є нашим бойовим прапором.

Другим найвидатнішим провідником українського народу був полковник ЄВГЕН КОНОВАЛЕЦЬ. Полковник Коновалець був під час великої революції організатором і командантом найкращої частини Української Армії Січових Стрільців та разом із Огманом Симоном Петлюрою боровся за самостійну Українську Державу. Пізніше, коли Москва і Польща знищили Українську Державу—полковник Коновалець вирішив продовжувати боротьбу іншим способом. Він заснував таємну—підпільну Українську Військову Організацію (УВО). Ця організація провадила далі боротьбу проти всіх наїздників України. В 1929 році полковник Коновалець заснував на місці УВО нову, більшу визвольну Організацію Українських Націоналістів (ОУН). Українська Військова Організація (УВО) провадила головну військову бойову роботу. За те Організація Українських Націоналістів обняла цілість політичної й військово-бойової визвольної роботи. Під проводом полковника Коновальця згуртувалися в ОУН усі найкращі українські сили. У великій тайні перед ворогами, які панували над Україною й переслідували всіх українців-самостійників—поширила ОУН свою Організаційну сітку по всій Україні, провадила між народом широку політичну й пропагандивну роботу, підтримувала й плекала дух самостійності, організувала військові й бойові відділи, вбивала більшовицьких комісарів, НКВД-істів, польських поліцаїв—міністрів та інших катів, які гнобили український народ.

Організація Українських Націоналістів поклала в тій боротьбі багато жертв. Багато найкращих борців згинувало в тюрмах рук жидівських, московських та польських катів, багато тисяч було розстріляно, повішено або вислано в концентраційні табори, на Сибір, Соловки. Усі вони згинували і віддали свою кров і життя за Україну, за її народ, за його визволення.

Цією визвольною боротьбою керував увесь час вождь Організації Українських Націоналістів полковник Коновалець. Тим здобув він в українського народу велику славу й любов, а у ворогів України яєнавість і жах.

Тисячі найкращих синів України, організованих в лавах ОУН, готові були на заклики свого вождя піти кожною хвилиною в білі й віддати кров життя, бо вони знали й вірили, що він провадить український народ визволення з ярма, з неволі—до здобуття нашої Державної Незалежності.

Більшовики й поляки смертельно боялись революційної організації ОУН і тому намагалися розгромити її. Та всі арешти й катування, розстріли й висилки не помогли. Тоді більшовики вирішили вбити полковника Коновальця. По кількох невдалих спробах більшовицький агент убив полковника Євгена Коновальця в столиці Голандії—Роттердамі 23 травня 1938 року.

Отак жидо-більшовицькі варвари вбили обох найвидатніших провідників українського народу—Головного Отамана Петлюру і полковника Коновальця. Вбили, бо боялися їх. Вони боялися тих великих людей, що були провідниками українського народу і кермували боротьбою за самостійність

66

України, боялися самої думки про те, що український нарід зможе одного дня повстати та розірвати накинені кайдани. Вороги всюди бачили і в день і вночі страшний для них образ Самостійної України.

Вони всюди бачили жовтоблакитників, петлюрівців, націоналістів, що ганяли сон з їх очей і завдавали щораз більше страху. Думали, що коли вб'ють Петлюру, то разом з його смертю позбудуться цієї загрози. Але вони дуже помилилися. Петлюри не стало, але залишився український нарід зі своїм незмирущим, незламним бажанням волі і самостійності і знайшов собі нового вождя полковника Коновальця, організатора і керівника Української Військової Організації й Організації Українських Націоналістів і керівника всієї визвольної боротьби українського народу.

Забито й полковника Коновальця, але ідея Самостійності України, якій він служив і Організація Українських Націоналістів, яку він створив, не впали і не впадуть ніколи. Вони стали ще більшими і ще міцнішими. Героїчна смерть нашого вождя скріпила ще більше наше завзяття і нашу вірність тим заповітам, що він залишив нам: **БОРОТИСЯ ДО СМЕРТІ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ Й КРАЩЕ ЗАГИНУТИ, ЯК ЖИТИ В ЯРМІ.**

По вбивстві полковника КОНОВАЛЬЦЯ не стало на деякий час такої сильної людини, яка могла б провадити надалі його велику справу і керувати Організацією Українських Націоналістів і цілою визвольною боротьбою українського народу, тому що багато найкращих революціонерів-борців сиділи по тюрмах та засланнях. Та це тривало недовго. Скоро по розвалі Польщі вдалося звільнити з тюрми провідника ОУН на Західній Україні **СТЕПАНА БАНДЕРУ.**

Це був найбільш заслужений член Організації і найкращий та найсильніший провідник. Він став ще 1932 році провідником ОУН на цілу Західну Україну. Під його керівництвом революційна боротьба українського народу проти польського панування в Західній Україні розгорнулася до небувалих меж. ОУН своїми масовими бойовими виступами стрясала тоді цілою польською державою й звертала увагу всього світу на визвольні прагнення України.

В той час Степан Бандера налагоджував також через команданта старківської школи червоних старшин Гриця Косака та іншими шляхами тісні зв'язки з українськими землями під московським пануванням. Тоді за наказами Бандери вбито радянського консула у Львові і польського міністра Пірацького.

Та польському урядові вдалося 1934 року, за допомогою деяких провокаторів, зловити й заарештувати Бандеру й частину його співпрацівників.

Тоді то судили його у Варшаві й у Львові та шість разів засуджували на смерть. Бандера не боявся ані мордувань, ані смерті, не дав себе залякати, не гнувся і не не каявся, але героїчно виступав на обох судах, ідею Самостійності України.

Його виступ на процесі і шостипразове засудження на смерть відбулося сильним відгомном в Україні і в цілому світі, бо на його суді були

представники всієї міжнародної преси, що з подивом і признанням дивилися на героїчну постать нашого Провідника.

Під натиском революційного кипіння українських мас і світової думки та зі страху перед помстою Організації — Польща не відважувалася виконати присуд. Тому ухвалили тоді амністію та замінили Бандері і всіх засуджених на смерть присуди на довічне тюремне ув'язнення.

Бандері довелося проживати свої молоді роки за мурами і ґратами найгірших польських тюрем, куди недоходило ніколи проміння сонця.

Але й звідтіля знайшов він можливість зв'язатися таємними способами з своїми друзями на волі. Увесь час тримав він таємні зв'язки з Організацією та помагав своїми радами й вказівками, чекаючи, немов оре, на залізних ґратах, на годину свого визволення.

Через віять років тюрми — прийшла в кінці та хвилинка. Польща ще недавно така горда й пишна, розвалилася, Бандеру звільнили його друзі і винесли на руках з тюремних казематів.

Після звільнення з тюрми, Бандера став знову на чолі визвольної боротьби українського народу. За два роки своєї нової діяльності Бандера досяг великих успіхів. Під його керівництвом ОУН сильно поширила і розбудувала свою сітку та посилсила визвольну боротьбу.

Тут він показав ще раз свої великі провідницькі здібності. Тому дружині Великий Збір ОУН одноголосно обрав його Провідником Організації на місце славної пам'яті полковника Коновальця. Під керівництвом нашого нового Провідника продовжуємо тепер незламно нашу боротьбу за Волю Самостійність України.

Історія показує, що доля кожного народу залежить в найбільшій мірі від доброго керівництва.

Народ, на чолі якого стане сильний провідник, стає сам сильним і зможе досягти дуже багато.

Наприклад, Німеччина, що не так давно була слаба й розбита, сьогодні гідні під проводом свого великого вождя Адольфа Гітлера, переродилася і трясє цілим світом. Тому й нам треба було на Провідника сильної й твердої людини, яка під час великої світової бурі не гнулася б на всі сторони як лоза, але стояла твердо і непохитно та провадила наріз через усі перешкоди й бурі до великого призначення.

Віримо, що таким великим провідником буде для українського народу у цю тяжку історичну хвилину наш Провідник — герой Степан Бандера. Тому виконаємо кожний його заклик і підемо всі під його проводом до праці й до боротьби за краще майбутнє України.
